

ние, дошло най-вероятно като следствие от плътно окръжаващите Аза глухота и безответност.)

Бихме могли да поемем и друг път към етимологията на Яворовата *бездна*. Отново да мислим „Към морето“ като архетипален текст и да разгърнем едно сравнение по контраст с маринистичната лирика на Кирил Христов, активно публикувана през 1896 г. по страниците на сп. „Мисъл“ (имаме предвид цикъла „Морски сонети“, писани вдъхновено, но и в известен смисъл поръчани от д-р Кръстев). През 1897 г. внушенията на тази лирика добиват пределна изразителност, кулминирайки и емблематично застивайки в най-възторжения *химн на плътта* – програмното стихотворение „Скитник“. Именно тук разсъжденията ни могат да се развият по следния начин: необозримите простори и безбрежни изживявания на К. Христов, императивът за покоряване-обладаване на обективния свят се трансформират у Яворов във виждане-вслушване, в съпреживяване на укритата демонична същност. Т.е. *далнините* са само обичаен реторически претекст за Яворов, да сугерира *дълбините*, морската привидност присъства, за да открие-скрие един уникален мисловен свят, детерминиран от *границата*. В този дух на обобщения особено важни биха се оказали коментарите около позицията на лирическият субект в текста – отявлено динамична в „Скитник“ и подчертано статизирана в „Към морето“, както и в появилото се година по-късно „Желание“. Оттук нататък безпроблемно се осмислят фигурите на динамичния, устремения напред, но епидермално хоризонтален, чувствен К. Христов и на копнеещия да надмогне своята статично-съзерцателна позиция, с вродени дълбинни усети, начеващ лирик Яворов. Няма нищо по-лесно и приятно за изговаряне от две емблематично различни авторови фигури, т.е. от манипулативната им подмяна с техни – повече или по-малко клиширани – функционални стойности. При такава засилена функционалност на критикоинтерпретативните разсъждения е вече невъзможно да се ситуира по ня-